

Roon bannet lavt for seg selv i det han dundret hodet i en planke rett ovenfor ham. Dette hadde kostet ham mange dagers spionasje, og deretter mange dager fylt med ubehageligheter som var naturlig for en blindpassasjer. Han holdt pusten da han hørte et par stemmer ovenfor ham. ". . . være i land snart." – lød den ene stemmen mørkt.

"Endelig. Jeg hater turer til sjøs." – lød den andre stemmen, og Roon kunne vedde på at han hørte en lettelsens sukk.

"Marlett, du vet at den turen var høyst nødvendig," – glefset den første.

"Ikke snakk slik til meg, Tamir. Jeg vet det godt selv," – sa den andre.

"Ikke snakk slik til meg, Tamir!" – mannen ved navnet Tamir hånlo. "Hvor blid tror du kongen kommer til å bli da han får høre om at vi hadde hatt en fiasko, Marlett? Og dette her kommer ikke akkurat til å gjøre inntrykket av vår makt større på folk. Denne enkle hendelsen kan gi fatale konsekvenser, ikke minst for meg og deg!" – han snerret.

"Det er ikke sikkert folk vet hvem han er engang," – sa Marlett.

"At folk ikke vet hvem han er? Ærlig talt, du høres jo ut som en førsteklasses tåpe. Alle vet hvem han er. Roon, gutten som ble lært opp av de gamle opprørerne. En av de beste spionene som har blitt lærd opp hittil," – sa Tamir.

"Ja, men det vil dermed ikke sikkert at det er han som står bak drapet på vaktene våre," – sa Marlett, men han hørtes temmelig usikker ut.

"Ikke sikkert?" – Tamir brølte nesten av raseri. "Det er ingen andre som tør å komme så nær innpå oss fordi de tror hver og en av oss er en magiker. Ikke tør de gamle skurkene det engang, siden de ikke vet hva slags hender boka havnet i. Og hvordan ble vaktene drept, husker du det?"

"En pil i nakken hver. Fire vakter død til sammen," – sa Marlett stilt.

Et eller annet skjedde på overflaten av skipet, noe som fikk Tamir til å senke stemmen.

"Han prøvde å drepe oss, forstår du det ikke?" – hveste han.

"Hvorfor ikke bare henge opp plakater med hans ansikt utover hele landet og la den som bringer ham til våre menn i Nivivius få en god belønning for det?"

Det ble en liten pause. "Jeg har faktisk tenkt på det selv, foreslått det for konsulentene våre til og med, men ideen min ble avverget."

"Hvorfor det?"

"Det var to grunner til det. Den ene er at innbyggere i Nivivius har en soleklar forkjærlighet for de gamle opprørerne, og opprørernes barn blir hyllet som en slags helter. De er elsket av folket, for disse barna gir dem håp på en fremtid de vil ha. Tror du virkelig at de vil da utlevere en av de dyktigste av opprørernes barn, selv for en stor pengesum? Det tror ikke jeg. Den andre grunnen .."

"Ja?"

"Ingen vet hvordan denne Roon ser ut," – sa Tamir mørkt.

Marlett gispet. "Hva? Vet de ikke hvordan han ser ut?"

"Nei. Denne guttungen har aldri blitt tatt på fersken av sine ugjerninger, og folket har bare hørt om ham fra fortellinger som blir fortalt fra den ene til den andre i all hemmelighet. Ingen vet hvordan han ser ut, eller høres ut, for den saks skyld."

Roon undertrykte et smil der han lå rett under føttene på dem, under gulvet de sto på.

"Hvordan.. Hvordan skal vi finne ham da?" – spurte Marlett.

"Og det, min kjære venn, får du tenke på. Og jeg tror forresten neppe at kongen kommer til å bli veldig velvillig når han merker at vi mangler fire vakter, så du burde finne en fin måte å forklare til ham på hvorfor det plutselig har blitt mindre folk her." – Den heftige klappen på skulderen som Marlett fikk kunne høres til og med under gulvet.

”Men..” – begynte Marlett nølende.

”Ingen’men’, Marlett,” – sa Tamir kort. ”Nå går jeg og skifter til middag. Vi begynner å nærme oss hjemmekysten, så måltidet i kveld kommer til å ha et preg av de nasjonale mattradisjonene vi har, pluss en masse frukt fra Nivivius og vin. Kanskje de serverer oss en grillt fydal også. For en delikatesse det ville ha vært.” – Han klukklo av sin egen spøk.

Bare tanken på en fydal som ble spiddet, og deretter grillt, gjorde Roon kvalm. Fydalene var navnet på det forbannede folket, som en gang hadde vært i allianse med den gamle kong Aritaras, som på den tiden hersket over Nivivius. Men så skjedde det noe, og det grønne folket, som de også ble kalt, ble forvandlet til blodtørstige dyr som var klare til å rive alle i nærheten av seg i fillebiter. De så verken forskjell på venner eller fiender lengre, ikke familien og fremmede heller. De drepte når de var sultne, følte seg truet eller bare for moro skyld.

Bildet av en grillt fydal med spydender som stakk ut på hver sin ende av kroppen fikk kvalmefølelsen til å stige opp i Roon, og han bet seg hardt i leppa for å undertrykke den.

”Vel, jeg ser deg til middagen.” – det var det siste Tamir sa før han marsjerte ut av rommet. Det gikk ikke lenge før Marlett fulgte hans eksempel, og nå var rommet tomt og stille igjen.

Det var i det minste ikke lenge igjen til han skulle få puste fritt igjen. Det som gjensto var bare å klekke ut en plan for hvordan han skulle komme seg på land. Det ville bli vanskelig å liste seg ubemerket forbi alle som befant seg på skipet. Men siden ingen visste hvordan han så ut, gjorde det alt mye lettere – han slapp i alle fall å bli angrepet med det samme noen fikk øye på ham. Dessuten var han god til å svømme, og om situasjonen kom til å bli altfor farefull, var det bare å kaste seg over borddekket og svømme mot kysten på egen hånd.

Roon sukket svakt i det magen hans rumlet. Han hadde ikke spist på flere dager, siden det eneste det gikk an å få med seg dit han befant seg var vann i en ikke altfor stor skinnsekk og noen våpen. Siden det ikke fantes noe å spise, bestemte han seg for å sove. Når skipet stanset, ville han bli nødt til å ha alle sansene sine skjerpet, og trøtthet ville bare være til hinder for konsentrasjonen. Roon tvang alle musklene til å slappe av, og etter et par minutter fylt med stillhet var han forsvunnet i drømmelandet.

Han våknet brått og prøvde instinktivt å reise seg. Et svakt stønn unnslopp leppene hans i det han slo panna i den samme planken som tidligere i dag.

Bråket fra overflaten av skipet nådde ham. Et par mannestemmer, som han antok tilhørte Tamir og Marlett, gaulet drikkeviser.

Om ikke lenge ville de nå kysten, og da ville det bli på tid å forlate skipet. Selv om utseendet hans ikke var kjent for noen, ville han fortsatt skille seg ut blant alle de rødhårede ildmenneskene. Målet hans var slottet, og uten det rette utseendet ville det bli vanskelig å nå fram uten å bli tatt, eller i det minste lagt merke til. Det ville ha vært mye enklere om det bare fantes skog der, men det gjorde det ikke. Ildlandet Ilywas befant seg i et område fullt av vulkaner, og der var det ikke mye til planteliv.

Det eneste alternativet han hadde var å flykte fra skipet før de nådde kysten, og svømme sin i vei i håp om at ingen av mannskapet ville få øye på ham. Derifra kunne han nå land på egen hånd, for deretter å pønske ut en plan for å komme seg inn på kongens slott.

Roon lå og prøvde å se for seg mulige innganger til slottet, forskjellige vannluker som kunne brukes for å komme seg inn. Det ville bli vanskelig å skaffe seg mat. Slottet lå i midten av Djidaras, hovedstaden i Ilywas. Skipet han befant seg på ankom en by ved navn Shetram, en ukes ridetur unna hovedstaden. Han hadde ingen hest, så han ville bli nødt til å ta turen til fots. Det ville forsinke ham betraktelig. Han ville ikke ha mulighet til å finne noe som helst mat ut i ødemarka, bortsett fra noen firfiser, kanskje, og det var det. Det så ut til at den eneste

løsningen var å stjele fra skipet mens han hadde muligheten. Vann var enda viktigere å få med seg enn mat. Men hvordan skulle han klare å frakte med seg alt dette uten å ødelegge det? Det salte havvannet ville trenge seg inn i enhver sekk, og maten ville bli uspiselig. Alle spørsmålene gjorde ham så trett at etter en stund begynte Roon å duppe av. Han kjempet mot søvnen, men etter en stund overmannet den ham, og han sovnet.

Da han åpnet øynene igjen, var det fortsatt mørkt. Han lot det være å bevege på seg, siden panna hans kjentes litt hoven ut etter å ha møtt plankene ovenfor ham mange ganger. Det var ikke en lyd å høre fra rommet over ham, antakeligvis var det tomt. Han spisset ørene og lyttet etter noe som helst lyd.

„.fremme ved kysten!” – hørte han en mørk, ropende mannestemme i det fjerne.

De ville nå kysten snart. Det betydde at han måtte komme seg ut, skaffe det som var nødvendig av forsyninger og stikke av så fort som mulig.

Roon sparket lett i enden av planken som lå over ham, slik at den løsnet. Han brukte hendene til å løfte den forsiktig opp. Det gjorde vondt overalt da han satte seg opp og betraktet det belyste rommet. Med noen smidige bevegelser kom han seg ut fra hullet, og tok fram buen og pilene som befant seg der. De ville bli til stor nytte, både hvis han fikk anledning til å jakte, og i tilfelle det ble nødvendig å forsvare seg. Den lille vannsekken som han fisket opp fra hullet før han la planken på plass igjen ville være nødvendig for å overleve i det landskapet som ventet ham.

Han så seg rundt i rommet etter en mulig utgang. Det var luksuriøst innredet, med en fløyelssofa, et lakkert bord av massivt, brunt tre og noen stoler med elegant utskårne detaljer. Det som gjaldt nå, var å finne matlageret, for å få tak i mat og vann som han visste ville bli nødvendig for å holde seg i livet. Det var også viktig å pakke inn maten skikkelig, slik at den ikke ble altfor ødelagt av vann når han skulle svømme.

Han så seg rundt etter en dør som muligens kunne lede til matlageret, men det var bare en dør der. Han tok opp vannsekken, slengte pilkoggeret på ryggen, strammet buen etter gammel vane og begynte å undersøke om det var noen skjulte dører i rommet, men til ingen nytte. Han ble nødt til å ta den døren som førte ham til en kort trapp som deretter førte til dekket, der mannskapet var. Det var den eneste utgangen.

Lydene av mannestemmer, skritt og brølende bølger ble høyere med det samme Roon gløttet på døren. For å komme seg til matlageret og få tak i proviant måtte han ubemerket liste seg forbi minst et dusin sjømenn. Dette ville ikke gå, det visste han. Men han måtte prøve.

Han listet seg opp trappen og gløttet forsiktig på den andre døren som var der. Nå var det bare den som skilte ham fra alle de andre på skipet. Han prøvde å huske hvordan borddekket så ut. Ved siden av denne døren han befant seg bak nå, sto det et par kasser som var store nok til å holde ham i skjul. Hvis han var heldig, ville ingen legge merke til en brunhåret, spinkel gutt med svarte øyne som ham. Men lageret lå i den andre enden av skipet. Hvordan skulle han komme seg dit? Mørket var jo noe han selvfølgelig kunne spille på, men klærne hans ville røpe ham.

Han så to menn som så ut til å komme i hans retning. Hvis han ikke flyktet nå, ville han bli fanget. Eller ..

Den ene nikket til den andre, og gikk sin vei. Den mannen som ble stående igjen, satte kurs mot kassene ved siden av døren og satte seg bak dem. Han kastet et par blikk i alle retninger, og fisket opp ei flaske fra innsiden av skjorta. Dette fikk Roon til å riste oppgitt på hodet. Alle mannskap hadde tydeligvis i hvert fall et medlem som hadde et altfor nært forhold til alkohol. Roon trakk ut en liten dolk fra belteskjefet, og forsikret seg om at ingen så i hans retning. Dette måtte skje fort.

Han åpnet døren halvveis, og gispet i det et kraftig vindkast traff ham i brystet. Før noen la merke til det smatt han bak kassene, ved siden av fylliken som satt der. Mannen sperret opp øynene av overraskelse og prøvde å gjemme bort flaska, men rakk det ikke – knyttneven som traff tinningen hans slo ham i svime. Det lagde ikke mye lyd, og dessuten var vinden som herjet med skipet sterk nok til å overdøve nesten hva som helst.

Roon slepte mannen bort i til nærmeste hjørnet. Kassene holdt dem skjult. Han brukte noen øyeblikk på å tenke seg om før han dro den skitne buksa genserens av kroppen til fylliken og trakk dem på seg. Han skar en grimase i det den heftige svettelukten traff ham i nesa og brukte noen tauer han hadde nappet inne på det luksuriøse rommet han hadde vært i tidligere i dag til å binde sammen mannen. Han var fornøyd med resultatet. Det ville ikke bli enkelt å komme seg ut av alle knutene han hadde laget. Ikke at det betydde noe – stanken av alkohol, pluss det slaget sjømannen hadde fått ga en sikkerhet om at han kom til å være i bevisstløs tilstand i noen timer.

Med en kikk forsikret Roon seg om at det ikke var flere enn ti menn ute på dekket, og at det var rundt tjue fots avstand til lagerdøren. Det var mørkt nå, så om han var forsiktig og stille nok ville han ikke bli lagt spesielt merke til. Deretter var det bare å passe på slik at ingen så at han snek seg inn.

Hjertet hans galopperte av sted mens han tilbakela en strekning på ti fot. Nå var han halvveis. Vinden rev og slet i skipet, det var bråkete, og alle de som var på dekk så ikke ut til å bry seg særlig mye om han. Han skvatt litt i det en stemme brøt gjennom vinden.

”Hei, Birat!”

Roon fortsatte bare å gå og prøvde å se så velplassert ut som mulig.

”Birat!”

Nå forsto han at stemmen henvendte seg til ham. Han stoppet opp litt og snudde seg halvveis i retning av ham som ropte, slik at det så ut som om han viet vedkommende oppmerksomhet, men uten egentlig å vise ansiktet. Han kunne skimte en liten gruppe kraftig bygde menn bare noen få fot unna ham. Det var fire av dem. Han som var høyest av dem så ut til å være en slags leder, i alle fall i denne flokken. Det var også han som ropte.

”Birat! Er flaska di tom, eller?” Et latterbrøl skjærte gjennom vindhylene. Roon trakk så vidt på skuldrene som svar. ”Det er sikkert derfor du er på vei til lageret, hva?” Gruppen fniste. Roon ga dem et grynt som svar og tuslet videre. Han syntes mennene oppførte seg som en flokk forvokste unger som ikke hadde noe å ta seg til.

Da han var vel og fremme ved døren, kastet han et blick over skulderen. Han forsikret seg igjen om at ingen så på ham – den gruppen som hånet ham sto og skravlet, resten av det synlige mannskapet var spredd over hele plassen. Heldigvis for ham hadde mannen som han stjal klærne fra for vane å snike seg inn på lageret for å rappe noe sterkt. Roon kastet enda et blick over skulderen, og i løpet av noen få øyeblikk var han innom døren. Et sukk unnslett leppene hans.

Det var mørkt og kjølig inn på dette rommet. Overalt var det mange kasser og tønner, som han antok var forsyninger til dem som befant seg på skipet. Det var andre slags skip som fraktet forsyninger til slottet og ildfolkets marked, forsyninger som treverk, plantefrø, diverse typer mat og stoff til klær som ikke fantes i Ilywas. Forsyninger som Ilywas’ elite ikke engang tok seg bryet til å betale. Dette var rett og slett røveri de drev med. Raseriet som veltet opp i ham fikk ham til å skare tenner, men han roet kjapt ned da han husket hvorfor han var her.

Vann. Det var det viktigste å få tak i nå. Skinnsekken hans rommet ikke mer vann enn til et par dager, så han måtte finne noe mer å oppbevare vann i. Roon kastet seg i å lete etter noe som helst som kunne romme vann som han kunne ha på ryggen mens han svømte, men

fant ingenting. Han måtte være kjapp, så han bestemte seg for å fylle den vannsekken han hadde først, for så å lete etter noe annet. Mens han fylte sekken med vann fra en tømme, fikk bråket utenfor ham til å tenke på hvor vanskelig det ville være å komme seg på land. Han var en god svømmer, han hadde kunnet svømme så lenge han kunne huske. Han hadde svømt over den brede fjorden som de vanligvis bodde ved siden av mange ganger, men bølgene i fjorden hadde vært betraktelig mindre enn bølgene utenfor. Han ville bli nødt til å kjempe mot bølgene, og det hardt. Og vekten på ryggen hans ville gjøre det enda vanskeligere, så han måtte prioritere. Vann var viktigst. Mat ville bli vanskelig å skaffe, men ikke umulig. Han kunne dra på jakt, skjønt han ikke visste mye om dyrelivet på Ilywas. Men noe visste han, fra det foreldrene hans hadde fortalt ham. Men den kunnskapen ville være nok.

Han stivnet til i det han hørte en lav rusling fra et hjørne og lyttet. Det kom ikke noe mer lyd, så det var antakeligvis bare en rotte som var på utkikk etter mat – akkurat som ham. Da sekken han fant i samme rommet var fylt av to sekker med vann og mat med lang holdbarhet, altså tørket kjøtt og frukt snudde han seg for å liste seg ut av rommet. Han regnet med å nappe til seg en treplanke da han kom ut på borddekket igjen og flykte fra båten, skjult av mørket. Treplanken ville hjelpe ham til å holde seg på overflaten. Vanligvis ville han ikke ha trengt det, men i dette været, med slike bølger var det i grunn altfor risikabelt å svømme. Men siden kysten ikke var langt unna, og dette var det eneste fluktalternativet, ble han nødt.

Akkurat i det Roon la hånden på dørhåndtaket, fikk en stemme kroppen hans til å fryse.

"Vel, vel. Hva ser vi her? En blindpassasjer, hva? Og en tyv. Kjære gutten min, du vet vel at tyveri straffes med døden, gjør du ikke?" – Roon snudde seg halvveis og fikk øye på Tamir som sto i det hjørnet som ruslingen hadde kommet fra, med et hånlig smil om munnen.

På et øyeblikk var pilen satt i buen, og nå sto de to ansikt til ansikt. Det oppsto en stillhet.

Smilet til ildmannen bleknet litt, og han hevet et bryn mot pilen som pekte mot brystet hans. Den bleke hånden lå på sverdklyngen. "Jaså?" En skjærende lyd fór gjennom rommet i det metall skrapte mot metall da mannen trakk sverdet og tok et steg mot Roon, som holdt buen spent fast og klar. De lyse øynene til Tamir var hvilte på den fulle matsekken. "Hva skal du med all maten?"

"Det har ikke du noe med, og jeg vil råde deg til å legge bort det sverdet. Du har ingen sjanse til å blokkere pilene mine uansett, men du skal få en sjanse til å beholde livet ditt." Øynene hans var ugjenomtremmelige. "Du lar meg gå herfra og sier ingenting til noen om at jeg har vært her. Hvis ikke, blir jeg nødt til å skyte deg." Han smilte kaldt. "Valget er ditt.. Du har fem sekunder på deg."

"Hvordan våger du å snakke slik til meg?" De tynne leppene til ildmannen vrengte seg i et snerr, og nesten umiddelbart kom det fem fot lange sverdet susende gjennom luften.

Det hele var bare en stor spøk. De gamle historiene fortalte at ildmenneskene var gode på fekting, men dette eksemplaret var håpløst. Utfallet var så tregt at Roon rakk å sette en pil i skulderen på mannen så fort at vedkommende ikke rakk å reagere. Sverdet saktet farten, og ble trukket tilbake.

"Er du fortsatt ikke villig til å samarbeide?" Et smil lekte på leppene hans. Mannen gryntet til svar, og bet sammen tennene. Med den ene hånden holdt han seg for den truffede skulderen. Området på klærne hans der pilen stakk ut begynte allerede å bli gjennomtrukket av blod.

"Med deg?" Mannen sendte ham et hatsk blick og med den ledige hånden kastet han en dolk mot døren, mens den smidige kroppen skalv av anstrengelse.

Dette var så latterlig enkelt. Buen falt i gulvet med et dunk, og Roon tok i mot dolken med det rikt dekorerte skjettet. Med et fåtall reflekslignende bevegelser kom han seg bort til mannen. Tamir klynket til i det strupen hans ble kuttet over slik at det mørkerøde blodet rant nedover

frakken i tykke strømmer. Roon trakk pilen som hørte ham til ut av den døde kroppen, og slepte ham bort i et hjørne der det overraskende lette liket ble presset ned i en kasse med brød. Nå ville ikke mannskapet ha noe å spise. Tanken gjorde ham varm.

Han plukket buen opp fra gulvet og puttet den under armen slik at den ikke vistes og skulle til å gå da noe fanget oppmerksomheten hans. Sverdet som Tamir hadde brukt, lå på gulvet og skinte sølv. Det var praktfullt – de blå steinene var plassert rundt på skjeftet i et mønster som lignet mest av alt på en slyngplante, men også på bølger om man så på det fra den rette vinkelen. Bladet var tynt og toegget.

Roon tok opp sverdet og beundret det. Et slikt våpen kunne komme til godt nytte.

Det som gjensto av planen, var å klare å komme ut uten at noen la spesielt merke til våpnene og maten. Siden det var mørkt ute, kunne han slenge i fra seg alt i hjørnet som var nærmest døren, og gå litt unna det for en stund, for så å flykte når ingen så på. Han gjemte sverdet der buen var, ba om at ingen ville legge merke til det, og gikk ut, klar til å spille rollen til den forvirrede fylliken.

Og som i stad gispet han på grunn av den voldsomme vinden. Lagerdøren befant seg i et hjørne, heldigvis. Han slengte fra seg både sekken og våpnene, og begynte å gå rolig tilbake til den andre enden av skipet, der en bundet, sovende mann var skjult bak kassene.

”Hei, Birat!” En gjenkjennelig stemme ropte navnet. ”Du brukte da lang tid denne gangen! Har du noe til oss og, eller?” Lederen av den fnisende gruppen kom mot ham med lange steg.

”Nei, Tamir sa jeg ikke fikk lov til å ta noe,” sa Roon og etterlignet stemmen til den ekte personen. Han hadde klart å huske den stemmen, selv om han bare hadde hørt den i et par sekunder. Dette var lett, så han var ikke nervøs da han tuslet videre. Mannen fulgte ham hakk i hæl.

”Tamir, altså. Og når begynte du å høre på det Tamir sier? Og hvor traff du ham, forresten? Han er ikke noe sted å se her?” Stemmen hans hørtes overdrevent spørrende ut. Mannen hånte ham åpenbart.

”Når han stod der inne med en dolk i hånden,” – sa Roon og trakk på skuldrene.

”Der inne? Med en dolk i hånden?” Nå hadde stemmen hans forandret seg; mannen var mistenksom. ”Du har virkelig tørna helt. I hvilken verden ville Tamir snakke til en som deg? Men likevel; kom her gubben, så skal vi gå og sjekke hva Tamir gjør inne på lageret. Det er jo tross alt ikke helt vanlig at han befinner seg der,” Han mumlet den siste setningen og la en tung arm om skuldrene til Roon. Roon måtte snu ansiktet halvveis vekk og se ned i gulvet for ikke å bli oppdaget. ”Er det bare meg, eller har du blitt mer muskuløs i det siste?”

”Når var liksom sist du tok på meg? De kassene vi kontinuerlig bærer til og fra båtene for ildfolket er faktisk ganske tunge.”

”Vi bærer? Du får det bare til å se ut som om du gjør noe, men egentlig så gjør jo du ingenting. Du har jo gifta deg med flaska. Jeg fatter ikke at du ennå er her, du burde ha blitt sparka ut for lenge siden. Og når ble vi så store i kjeften forresten?” – mannen klukket med tungen.

Roon fant ikke på noe å si, så han bare mumlet et eller annet utydelig og liksom snublet i sine egne føtter. Dette ble fulgt av et kraftig dask i bakhodet.

”Se på deg selv! Du klarer jo ikke å stå på dine egne bein engang. Hvorfor er du her fortsatt? Du er jo til ingen nytte,” Mannen ristet på det store hodet og åpnet lagerdøren. Roon ba til alle gudene han kjente til om at mannen ikke ville få øye på sakene hans. Gudene var visst velvillige den natten, så han ble puffet inn på lagerrommet nesten med det samme døren gikk opp. ”Så, hvor er han?”

”Han var her. Jeg er sikker på at han var her,” sa Roon, som om han stilte et spørsmål.

Mannen så seg rundt. ”Hjernen din har blitt til graut av alt det brennevinet,” bjeffet han, og

skulle akkurat til å puffe Roon ut igjen, da han stoppet og så nærmere på gulvet. "Arme vesen," han gispet. "Det er blod der!"

"Ja, jeg falt på en spiker da jeg var her i stad," mumlet Roon.

"Det er masse blod her," det hørtes ut som om mannens stemme skjøt opp en oktav. Han gikk ned på knær som om han ville forsikre seg at det virkelig var blod han så. "Sa du en spiker? Du vet jo at denne båten ikke inneholder en eneste spiker, båtene våre har blitt satt sammen og beskyttet av magi helt siden den gang vår kjære prinsesse Rijara ble skutt, det må da til og med du huske."

Det begynte å gå opp for Roon hva slags tabbe han begikk. Blodet! Han skulle ha tenkt på det.